

РЕШЕНИЕ

№ 3301

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 96-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ПЕТЯ Г. ДИМОВА
като разгледа докладваното от КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ Административно наказателно дело № 20231110205714 по описа за 2023 година

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59-63 от ЗАНН.

С Наказателно постановление № F695822/14.03.2023 г., издадено от директора на Офис „К.С.“ в ТД на НАП-София на Е. В. П. са наложени две административни наказания „глоба“ в размер на 100 лева и 80 лева за извършени две административни нарушения по чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ, изразяващи се в това, че до 05.05.2021 г., съответно до 03.05.2022 г., не е подала в срок декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2020 г. и 2021 г. в компетентната териториална дирекция на НАП.

Срещу така издаденото наказателно постановление е подадена жалба от санкционираното лице Е. В. П., в която са релевирани доводи за неговата неправилност. Изложени са съображения, че от двете административни нарушения не са настъпили никакви материални щети, тъй като дължимият данък е внесен авансово при изплащане на дохода през 2020 г. и 2021 г. В този смисъл са релевирани възражения за наличието на маловажен случай, като в допълнение е изложено, че получените доходи от извънтрудови правоотношения през 2020 г. са в размер на 738 лева, а за 2021 г. – 297 лева. С оглед на това е изложено, че за неподаване на декларации за дължим и платен данък в размер на 103.50 лева са й наложени санкции в общ размер на 180

лева. С оглед на изложеното, от съда се иска да отмени обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно и необосновано, евентуално, да намали наложената санкция в съответствие с размера на дължимия и платен данък за периода.

В хода на съдебното производство процесуалният представител на жалбоподателката поддържа подадената жалба по изложените в същата съображения. В допълнение е посочено, че приходната администрация е бездействала, като е следвало да уведоми жалбоподателката за факта на неподаване на декларация от нейна страна.

Жалбоподателката поддържа заявеното от процесуалния ѝ представител.

Процесуалният представител на въззиваемата страна оспорва подадената жалба, като моли да се потвърди обжалваното НП поради неговата законосъобразност. Твърди се, че нарушението е формално, като е ирелевантно дали е внесен дължимият данък или не. Акцентирано е върху обстоятелството, че годишните данъчни декларации са подадени със значително закъснение. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Процесуалният представител на жалбоподателя релевира възражение за прекомерност на претендираните разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Депозираната жалба срещу процесното НП е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения 14-дневен срок от надлежно легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Софийски районен съд, след като обсъди доводите в същата, както и събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира, че не са налице основания за неговата отмяна или изменение. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 06.02.2023 г. Е. В. П. се явила в сградата на ТД на НАП-София, офис „К.С.“, находяща се в гр. София, бул. „Македония“ № 3, където подаде искане за издаване на удостоверение по чл. 87, ал. 6 от ДОПК с вх. №

220162300102993/06.02.2023 г. Във връзка с така подаденото заявление била извършена проверка за подадени от П. годишни данъчни декларации по чл. 50 ЗДДФЛ за 2020 г. и 2021 г., при което било установено, че последната не е подала в офис „К.С.“ при ТД на НАП-София в срок до 05.05.2021 г. (30.04.2021 г. е почивен ден) годишна данъчна декларация по чл. 50 ЗДДФЛ за 2020 г. и до 03.05.2022 г. (30.04.2022 г. е почивен ден) годишна данъчна декларация по чл. 50 ЗДДФЛ за 2021 г.

Въз основа на извършената проверка св. Н. съставила АУАН № F695822/09.02.2023 г. срещу Е. В. П. за извършени две административни нарушения на чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ.

На същата дата – 09.02.2023 г., Е. В. П. подала декларации по чл. 50, ал. 1 ЗДДФЛ за 2020 г. и 2021 г. в офис „К.С.“ към ТД на НАП-София.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление № F695822/14.03.2023 г. от директора на офис „К.С.“ при ТД на НАП-София, с което за извършените две нарушения по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ на Е. В. П. били наложени административни наказания „глоба“ в размер на 100 лева (за неподадената декларация за 2020 г.) и 80 лева (за неподадената декларация за 2021 г.).

НП било връчено на Е. П. на 31.03.2023 г., като последната в законоустановения 14-дневен срок (на 18.04.2023 г.) подала жалба срещу издаденото наказателно постановление, която инициирала настоящото производство.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на св. Н.; копие на декларации по чл. 50, ал. 1 ЗДДФЛ за 2020 г. и 2021 г., подадени от Е. П., и Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите.

Изложената в АУАН и в обстоятелствената част на обжалваното НП фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото гласни и писмени доказателства. В този смисъл съдът намира показанията на св. М. за подробни, последователни и непротиворечиви, поради което ги кредитира изцяло. Именно от показанията на св. М. се установява, че към 06.02.2023 г., когато е извършена процесната проверка,

жалбоподателката П. не е подала годишната данъчна декларация по чл. 50, ал. 1 ЗДДФЛ за 2020 г. и 2021 г. Това обстоятелство не е спорно между страните по делото, а освен това от приложените на л. 33-36 и л. 37-44 от делото копия от ГДД за 2020 г. и ГДД за 2021 г., подадени от Е. П., се установява, че същите са входирани в офис „К.С.“ при ТД на НАП-София едва на 09.02.2023 г., а именно след съставяне на процесния АУАН.

Съдът кредитира и останалите писмени доказателства по делото, приобщени по реда на чл. 102 от НПК, като намира същите за относими към предмета на доказване по делото.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на административнонаказателното производство, като АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица, съгласно т. 1.2, б. „г“ и т. 2.1. от приложената Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите. Спазени са и давностните срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН за съставяне на АУАН и НП, като следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ЗАНН за данъчни нарушения, каквото е настоящото, давностният срок за съставяне на АУАН е 2 години от извършване на нарушението, който срок в случая е спазен по отношение и на двете административни нарушения. Същевременно, нарушителят е открит, респ. нарушенията са установени, при извършване на проверката на 06.02.2023 г. от служители на ТД на НАП-София, с което е спазен и срокът по чл. 34, ал. 1 ЗАНН за съставяне на АУАН. Не са допуснати и нарушения на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като АУАН и НП съдържат всички задължителни реквизити съобразно посочените норми. С оглед на това процесният АУАН и обжалваното НП са издадени при спазване на процесуалния закон.

Настоящият съдебен състав счита, че Е. В. П. е осъществила от обективна и субективна страна състава на вменените и две административни нарушения по чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ.

Съгласно посочената разпоредба, годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, с изключение на годишната данъчна декларация за

лицата по чл. 51, ал. 1, която се подава в срок от 1 март до 30 юни на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Доколкото в случая се касае за доход, придобит от физическото лице през 2020 г. и 2021 г., то ГДД за 2020 г. е следвало да се подаде в периода от 10.01.2021 г. до 05.05.2021 г. (дните от 30.04.2021 до 04.05.2021 г., включително, са неработни), а тази за 2021 г. – в периода от 10.01.2022 г. до 03.05.2022 г. (дните от 30.04.2022 г. до 02.05.2022 г., включително, са неработни). В случая двете декларации са подадени в деня на съставяне на АУАН, а именно на 09.02.2023 г., поради което очевидно не са били подадени в законоустановения срок за всяка от съответните години. С това и жалбоподателката Е. П. е осъществила състава на вменените ѝ две административни нарушения.

Следва да се посочи, че не е налице някое от изключенията за подаване на ГДД от жалбоподателката, предвидени в разпоредбата на чл. 52, ал. 1 ЗДДФЛ, доколкото последната е реализирала и в двете процесни години (2020 г. и 2021 г.) освен доходи от трудови правоотношения и такива от друга стопанска дейност. С оглед на това, за последната е възникнало задължение да подаде ГДД както за 2020 г., така и за 2021 г., пред ТД на НАП-София, офис „К.С.“.

И двете административни нарушения са осъществени от жалбоподателката Е. П. виновно при форма на вина непредпазливост в хипотезата на небрежност, доколкото последната не е съзнавала общественоопасния характер на деянията си и техните общественоопасни последици, но е могла и е била длъжна да предвиди това негативно изменение на обективната действителност.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 80, ал. 1 ЗДДФЛ при неподаване в срок на декларация по ЗДДФЛ, какъвто е настоящият случай, на виновното лице се налага „глоба“ или „имуществена санкция“ в размер до 500 лева, ако не подлежи на по-тежко наказание. Административнонаказващият орган е индивидуализирал санкцията на жалбоподателката П. за извършеното от последната административно нарушение, касаещо неподаване на ГДД за 2020 г., в размер на 100 лева, а за нарушението, касаещо неподадена декларация за 2021 г. – „глоба“ в размер на 80 лева. Като отегчаващо отговорността обстоятелство по отношение и на двете административни нарушения е

отчетен фактът, че жалбоподателката е подала декларациите с голямо закъснение – 645 дни по отношение на ГДД за 2020 г. и 282 дни за ГДД за 2021 г. Като смекчаващо отговорността обстоятелство по отношение и на двете нарушения е отчетено обстоятелството, че същите са извършени за първи път. Съдът счита, че санкциите са определени в размери, които са съобразени с наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността на жалбоподателката обстоятелства. Фактът, че не е оцетен фискът, тъй като дължимият данък и за двете години е бил внесен авансово, не рефлектира върху обществената опасност на нарушенията. Следва да се посочи, че процесните нарушения не касаят съдържанието на декларираните обстоятелства или заплащане на дължимия данък, а подаване на ГДД в предвидения от закона срок. Освен това, в случая не се касае за доброволно изпълнение на задължението от страна на жалбоподателката, а за изпълнението му едва след констатиране на двете административни нарушения и съставяне на АУАН. Не следва да се negliжира и значителният срок на закъснението при подаване на двете годишни данъчни декларации, като съдът счита, че правилно за неподаването на ГДД за 2020 г. глобата е определена в размер на 100 лева, доколкото се касае за закъснение от 645 дни, а за неподаването на ГДД за 2021 г. – глоба в размер на 80 лева, тъй като закъснението е по-малко (282 дни). С оглед на всичко гореизложено, съдът счита, че целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН могат да се постигнат с налагане на определените с атакуваното НП административни наказания „глоба“, които са съобразени с наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. С оглед на това, съдът счита, че НП се явява законосъобразно и в своята санкционна част. По гореизложените съображения съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателката за намаляване на размера на наложените ѝ санкции.

Съдът счита, че извършените две административни нарушения не представляват маловажен случай по смисъла на чл. 11 ЗАНН, вр. чл. 93, т. 9 НК (респ. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН след 31.12.2021 г.). Осъщественият нарушения са формални такива, като законодателят не е предвидил настъпването на каквито и да е съставомерни вреди от същите. С оглед на това се явява ирелевантно изследването на въпроса дали са настъпили или не някакви вредни последици от извършените две административни нарушения. В този смисъл е ирелевантно и обстоятелството, че и за двете години

дължимият данък е бил платен авансово, като жалбоподателката не е имала други задължения към държавата. Следва да се отбележи, че закъснението за подаване на ГДД за 2020 г. е почти 2 години, а относно ГДД за 2021 г. – над 9 месеца. Освен това жалбоподателката е изпълнила задълженията си по чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ едва след констатирането им от служителите от НАП. При това положение, съдът счита, че извършените две административни нарушения не представляват маловажен случай, доколкото не се характеризират с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. С оглед на това правилно административнонаказващият орган не е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. В този смисъл и възражението на жалбоподателя в тази насока се явява неоснователно.

Предвид всичко гореизложено, подадената жалба се явява неоснователна, поради което следва да се остави без уважение, а атакуваното наказателно постановление да се потвърди като законосъобразно и обосновано.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 ЗАНН и предвид направеното изрично искане в хода на съдебните прения от страна на процесуалния представител на въззиваемата страна, в полза на ТД на НАП-София следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото – по същото е проведено едно съдебно заседание с разпит на един свидетел, съдът счита, че възнаграждението следва да се определи в предвидения в разпоредбата на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правна помощ минимален размер, а именно 80 лева. Съдът счита, че липсват основания за определяне на юрисконсултското възнаграждение в искания от въззиваемата страна размер от 120 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № F695822/14.03.2023 г., издадено от директора на офис „К.С.“ в ТД на НАП-София, с което на Е. В. П. са наложени две административни наказания „глоба“ в размер на 100 лева и 80 лева за извършени две административни нарушения по чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ.

ОСЪЖДА Е. В. П. с ЕГН ***** да заплати на ТД на НАП-София сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на въззиваемата страна по настоящото дело.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____